

European
Holiday Home
Association

EHHA-inzending voor de consultatie over de Nederlandse Wet implementatie Richtlijn Btw in het digitale tijdperk inzake de platformeconomie (ViDA)

3 november 2025

De European Holiday Home Association (EHHA) verwelkomt de mogelijkheid om te reageren op het wetsvoorstel voor de implementatie Richtlijn Btw in het digitale tijdperk inzake de platformeconomie (ViDA).

EHHA vertegenwoordigt online platforms voor kortetermijnverhuur (short-term rentals; STR's) en verenigingen van aanbieders van STR-accommodaties in heel Europa. Onze leden staan volledig achter een eerlijke, transparante en efficiënte belastingheffing en zetten zich actief in voor naleving van de DAC7-verplichtingen. Tegelijkertijd maken wij ons grote zorgen over de plannen van Nederland om het Deemed Supplier Regime (DSR) volledig door te voeren, zonder STR's uit te zonderen via de speciale regeling voor het midden- en kleinbedrijf (artikel 28a, lid 4) of via artikel 135(2)(aa) van de btw-richtlijn, en met de vroegst mogelijke ingangsdatum. Wij zijn van mening dat deze aanpak contraproductieve en economisch nadelige gevolgen zou hebben voor alle betrokken partijen, inclusief STR-aanbieders, de economie in het algemeen en de Nederlandse begroting.

Hieronder lichten we de belangrijkste zorgen van EHHA over de voorgestelde implementatie toe.

Contraproductieve effecten van het Deemed Supplier Regime (DSR) en ongelijke behandeling per verkoopkanaal

De brede implementatie van de DSR, waarbij deze zonder onderscheid wordt toegepast op alle aanbieders van STR's via online platforms, dreigt het tegenovergestelde teweeg te brengen van wat wordt beoogd. In plaats van het verbeteren van naleving en belastinginning, kan de maatregel STR-activiteiten uit de platformeconomie verdrijven en de totale belastinginkomsten zelfs verlagen.

Wanneer incidentele, particuliere hosts en B&B's gerund door families worden geconfronteerd met hoge belastingen en complexe regelgeving, kan dit hen stimuleren manieren te zoeken om hun administratieve lasten te beperken. Ervaring wijst uit dat te strikte of onevenredige regels kunnen leiden tot terugtrekking uit de markt of een verschuiving naar minder transparante werkvormen. Concreet kan dit betekenen dat kleinere STR-aanbieders:

- Overstappen op offline kanalen en boekingen rechtstreeks via telefoon of e-mail aannemen om platformgerelateerde btw-verplichtingen te omzeilen;
- Contante betalingen accepteren, waardoor zowel btw als inkomstenbelasting worden omzeild; of
- Zich terugtrekken uit de markt, vooral in landelijke of seizoensgebonden regio's waar de marges laag zijn en de nalevingskosten hoog.

Deze gedragsveranderingen zouden ertoe leiden dat de opbrengsten uit btw en inkomstenbelasting afnemen, waardoor de formele belastinggrondslag kleiner wordt en de informele markt toeneemt - een uitkomst die haaks staat op het beoogde effect van de DSR. Activiteiten buiten platforms om bemoeilijken bovendien de handhaving, met als gevolg dat transparantie en traceerbaarheid afnemen.

Daarnaast kan de uitbreiding van de DSR leiden tot een golf van onnodige btw-registraties. Kleine B&B's en hosts die eerder vrijgesteld waren onder de Kleineondernemersregeling (KOR) zouden zich moeten registreren om voorbelasting op schoonmaak-, meubilerings- of onderhoudskosten terug te vorderen. Dit kan leiden tot een aanzienlijke toename van kleine btw-aangiftes, die weinig netto-omzet genereren maar een relatief hoge administratieve last voor de Belastingdienst met zich meebrengen. De hierdoor ontstane congestie kan middelen wegnemen van compliance-activiteiten met een grotere toegevoegde waarde, waardoor de algehele efficiëntie van het btw-systeem afneemt.

De DSR leidt bovendien tot een ongelijke behandeling van verkoopkanalen: dezelfde verhuurtransactie wordt verschillend behandeld, afhankelijk van of deze via een online platform verloopt of rechtstreeks tussen gast en host. Dit ontmoedigt online bemiddeling, remt innovatie en staat haaks op de EU-strategie voor de digitale eengemaakte markt - evenals op het beginsel van btw-neutraliteit, dat vereist dat vergelijkbare leveringen gelijk worden behandeld, ongeacht het verkoopkanaal.

Door prikkels te creëren om van gereguleerde online platforms af te stappen, ondermijnt de maatregel ook bestaande transparantie-instrumenten zoals DAC7 en de aankomende STR-verordening (EU 2024/1028), die afhankelijk zijn van gegevens die via online platforms worden aangeleverd. Hoe meer transacties offline plaatsvinden, hoe kleiner het bereik van deze mechanismen en hoe minder effectief het toezicht, waardoor eerdere compliance-winst teniet wordt gedaan.

Onevenredige lasten en gebrek aan bewijs voor volledige toepassing van de DSR op STR's

Uit de consultatiedocumenten blijkt dat de discussie tot nu toe vooral de perspectieven weerspiegelt van organisaties zoals Koninklijke Horeca Nederland en HISWA-RECRON, die baat hebben bij strengere regulering van STR's. Voor evenwichtige beleidsvorming is het belangrijk dat ook de stem van kleine en incidentele aanbieders van STR's wordt meegewogen. Zonder deze bredere betrokkenheid bestaat het risico dat het begrotingsbeleid wordt bepaald door een beperkt aantal belangen - vergelijkbaar met bioscoopexploitanten die nieuwe belastingen op streamingplatforms zouden beïnvloeden, simpelweg omdat consumenten digitale content verkiezen. Een inclusieve benadering bevordert beleidsneutraliteit, stimuleert concurrentie en daarmee innovatie en een evenwichtige marktontwikkeling, en vergroot tegelijkertijd de keuzevrijheid voor consumenten.

Daarnaast zorgen de bestaande restricties op overnachtingen, die in het merendeel van de gemeenten met de hoogste overnachtingsdruk zijn ingevoerd, ervoor dat STR's geen structureel concurrentievoordeel ten opzichte van hotels genieten. Restricties zoals het maximum van 30 nachten per jaar (of 15 nachten in delen van Amsterdam, indien doorgevoerd) en het maximum van vier gasten per accommodatie maken STR's incidenteel en aanvullend van aard, terwijl hotels het hele jaar door onbegrensd opereren. Dit onderstreept dat de volledige toepassing van de DSR op STR's noch gerechtvaardigd, noch proportioneel is.

De rechtvaardiging voor de volledige toepassing van de DSR in Nederland lijkt momenteel bovendien niet te worden ondersteund door empirisch bewijs. Tot op heden zijn er geen gepubliceerde studies of gekwantificeerde analyses die aantonen dat er meetbare belastingverschillen bestaan of dat er concurrentievervalsingen optreden op de Nederlandse

markt door kortetermijnverhuur. De onderbouwing voor de uitbreiding van de DSR lijkt te berusten op algemene uitspraken, zoals dat er “in Nederland er sprake lijkt te zijn van concurrentievervalsing tussen kleine aanbieders en traditionele of professionele aanbieders, met name in de sector voor kortetermijnverhuur”. Deze conclusie is niet gestoeld op concrete data en weerspiegelt daarmee geen datagedreven analyse van de markt.

Zelfs het rapport “BTW in het digitale tijdperk - Eindrapport (deel 2: De btw-behandeling van de platformeconomie)”, dat in de consultatie wordt aangehaald, toont niet aan dat de DSR aanzienlijke fiscale voordelen zou opleveren. De gegevens uit het rapport zelf (tabel 33, p. 146) laten zien dat de gemiddelde invoer-btw (12,2%) vrijwel gelijk is aan de gemiddelde uitvoer-btw (12,5%) in de accommodatiesector: een verschil van slechts 0,3%. In de praktijk betekent dit dat voor elke €100 aan transacties de potentiële btw-winst slechts €0,30 bedraagt, terwijl de Belastingdienst honderdduizenden incidentele aanbieders van kortetermijnverhuur zou moeten registreren en controleren (figuur 40, p. 138). Bovendien zou een aanzienlijk deel van deze beperkte opbrengst teniet worden gedaan doordat nieuw geregistreerde hosts de invoer-btw kunnen aftrekken. Het rapport stelt verder dat de nalevingskosten gering zouden zijn (p. 150), terwijl de omvangrijke administratieve en IT-vereisten dit in de praktijk onwaarschijnlijk maken. Kortom, het onderzoek toont aan dat de DSR beperkte fiscale voordelen biedt, terwijl de implementatie en naleving aanzienlijke kosten met zich meebrengen voor zowel de belastingbetaler als de overheid.

Tegelijkertijd zou de voorgestelde Nederlandse implementatie onevenredige administratieve en financiële lasten opleggen aan particuliere verhuurders, kleine B&B-exploitanten en onlineplatforms, terwijl de fiscale en nalevingsvoordelen naar verwachting beperkt blijven. De DSR introduceert een complex nieuw btw-inningsmechanisme dat duizenden kleine en incidentele aanbieders van kortetermijnverhuur zou raken, die doorgaans niet beschikken over de administratieve capaciteit van grotere, professionele exploitanten. Voor onlineplatforms zou de hervorming ingrijpende systeemaanpassingen, transactieniveau-monitoring en grensoverschrijdende btw-verwerking vereisen, wat aanzienlijke uitvoeringskosten met zich meebrengt voor zowel de private sector als de overheid.

Ondanks de potentiële gevolgen is tot op heden geen uitgebreide effectbeoordeling uitgevoerd door de Nederlandse autoriteiten. Met name ontbreekt een gepubliceerde evaluatie van:

- de levensvatbaarheid van kleine aanbieders van kortetermijnverhuur, die vaak afhankelijk zijn van bescheiden seizoensgebonden of aanvullende inkomsten;
- de gevolgen voor consumentenprijzen en toeristische vraag, vooral in prijsgevoelige marktsegmenten;
- de administratieve en technologische lasten voor onlineplatforms; en
- het mogelijke verlies aan toeristische inkomsten in kleinere gemeenten en landelijke gebieden, waar toerisme een belangrijke economische pijler vormt.

Daarnaast is het DAC7-rapportagekader - dat online STR-platforms reeds verplicht om gedetailleerde inkomensgegevens te verzamelen en door te sturen naar nationale belastingautoriteiten - nog niet volledig geëvalueerd. Wanneer de gegevens uit de STR-verordening beschikbaar komen, zullen deze, samen met de bestaande DAC7-informatie, waardevolle inzichten bieden in de omvang, structuur en nalevingsgraad van de kortetermijnverhuurmarkt in Nederland en binnen de EU.

Zonder een grondige analyse van dit bewijsmateriaal blijven beweringen over marktverstoring of onderbelasting speculatief. De invoering van een complex en arbeidsintensief btw-mechanisme zonder dergelijke onderbouwing zou kunnen leiden tot inefficiënte overheidsuitgaven, overlap met bestaande toezichtsystemen en onnodige administratieve lasten voor overheden, platforms en kleine aanbieders van kortetermijnverhuur. In veel gevallen zouden de nalevingskosten per transactie voor kleine aanbieders zelfs hoger kunnen uitvallen dan de geïnde btw-inkomsten, waardoor de maatregel economisch ondoelmatig en fiscaal inefficiënt zou zijn.

Voordat verdere stappen worden gezet, is het van belang dat besluiten over de toepassing van de DSR worden gebaseerd op een solide, op bewijs gestoelde analyse, in plaats van op aannames over mogelijke belastingontwijking. Concreet zou Nederland:

- de beschikbare DAC7-gegevens moeten analyseren om vast te stellen of er in de kortetermijnverhuurmarkt daadwerkelijk sprake is van significante btw- of inkomstenbelastingshiaten en of aanvullende inningsmechanismen daarom gerechtvaardigd zijn;
- de potentiële fiscale opbrengsten van de DSR moeten afwegen tegen de aanzienlijke administratieve, technische en IT-investeringen die nodig zijn voor implementatie en uitvoering; en
- moeten waarborgen dat de overheidsuitgaven in verhouding staan tot de verwachte extra inkomsten.

Een transparante en datagedreven effectbeoordeling stelt de overheid in staat om een weloverwogen beslissing te nemen over de vraag of toepassing van de DSR op alle STR-transacties gerechtvaardigd, proportioneel en economisch verantwoord is. Zonder een dergelijke analyse bestaat het risico dat een voortijdige implementatie leidt tot hoge uitvoeringskosten, een minimaal fiscaal rendement en onbedoelde druk op kleine belastingplichtigen, met versturende effecten op de concurrentie in de accommodatiesector.

Timing: het pleidooi voor de laatste mogelijke aanvraagdatum

De ViDA-regels voor de platformeconomie bieden lidstaten de mogelijkheid om de DSR reeds vanaf 1 juli 2028 toe te passen, maar staan volledige implementatie uiterlijk 1 januari 2030 toe, mits de nationale omzetting van de richtlijn uiterlijk op 30 juni 2028 is afgerond.

Gezien de aanzienlijke technische en administratieve complexiteit van de DSR, en het feit dat de Europese Commissie haar officiële toelichting pas in het tweede kwartaal van 2027 zal publiceren, zou een vroege toepassing voorbarig en potentieel contraproductief kunnen zijn. De DSR vertegenwoordigt een fundamentele herziening van de btw-inningsprocessen binnen de toerisme- en accommodatiesector, met brede gevolgen voor kleine particuliere aanbieders, digitale platforms en belastingdiensten.

De potentiële impact op fiscale naleving, marktwerking en belastinginning is nog niet volledig onderzocht – noch op EU-niveau, noch in de Nederlandse context. Tegelijkertijd blijven tal van technische en uitvoeringsvraagstukken onopgelost in afwachting van de komende richtsnoeren van de Commissie. Een voortijdige invoering vóór deze verduidelijkingen beschikbaar zijn, zou leiden tot aanzienlijke administratieve en financiële lasten voor de overheid, zeker indien later aanpassingen noodzakelijk blijken na publicatie van de Europese richtsnoeren.

Daarnaast dient de maatregel te worden beoordeeld in samenhang met bestaande en op handen zijnde instrumenten, zoals DAC7 en de STR-verordening (mei 2026). Deze databronnen zullen essentiële inzichten bieden in de feitelijke marktstructuur en nalevingsniveaus binnen de kortetermijnverhuurmarkt. Een te vroege implementatie van de DSR zou daarom niet alleen het inefficiënt gebruik van publieke middelen riskeren, maar ook onnodige rechtsonzekerheid binnen de sector kunnen veroorzaken.

De EHHA roept de Nederlandse overheid daarom op om een zorgvuldige, evidence-based benadering te hanteren bij de nationale invoering van de DSR. Nederland zou in het bijzonder kunnen overwegen om:

- Gebruik te maken van de tussenliggende periode om de data uit DAC7 en de STR-verordening (Verordening (EU) 2024/1028) grondig te analyseren. Op basis daarvan kan worden vastgesteld of de toepassing van de DSR proportioneel en economisch gerechtvaardigd is, gezien de aanzienlijke publieke investeringen die nodig zijn voor de ontwikkeling en het beheer van nieuwe administratieve systemen, terwijl deze slechts een beperkt deel van de STR-markt zouden omvatten;
- De toepassing van de DSR uit te stellen tot 1 januari 2030, zodat voldoende tijd beschikbaar is voor consultatie van belanghebbenden, diepgaande effectbeoordelingen en een goed gecoördineerde uitvoering.

Een dergelijke aanpak zou getuigen van prudent fiscaal bestuur en respect voor de beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en administratieve efficiëntie, waarbij Nederland volledig binnen de door de EU gestelde omzettingstermijn blijft. Deze extra tijd zou beleidsmakers bovendien in staat stellen empirische gegevens en praktijkervaring te benutten alvorens een ingrijpend nieuw btw-regime aan de platformeconomie op te leggen.

Illustratieve voorbeelden van marktverstoring onder de DSR

De onderstaande voorbeelden illustreren hoe de volledige toepassing van de DSR in Nederland de mededingingsverhoudingen tussen kleinschalige aanbieders van kortetermijnverhuur en professionele hotelondernemingen kan verstoren. In beide gevallen is uitgegaan van realistische Nederlandse fiscale parameters voor 2025.

Voorbeeld 1: particuliere aanbieder - vakantieverhuur van hoofdverblijf in Amsterdam

In Amsterdam mag een particuliere eigenaar zijn hoofdverblijf maximaal 30 dagen per jaar verhuren (mogelijk teruggebracht tot 15 dagen, afhankelijk van gemeentelijke besluitvorming), terwijl hotels dergelijke beperkingen niet kennen en het hele jaar door mogen opereren.

Stel dat een particuliere verhuurder zijn woning via een online platform aanbiedt voor €100 per nacht gedurende 30 nachten, wat resulteert in een totale huuropbrengst van €3.000. Onder de DSR wordt het platform aangemerkt als DSR-leverancier en is het verplicht om 21% btw (€630) in rekening te brengen aan de gast (vanaf 2026). De verhuurder ontvangt vervolgens de netto-opbrengst van €3.000 (minus de commissie van het platform), maar kan als niet-btw-geregistreerde particulier geen voorbelasting aftrekken over gemaakte kosten, zoals schoonmaak, onderhoud en inrichting. Daarnaast moet de verhuurder de inkomsten aangeven onder het Nederlandse inkomstenbelastingstelsel (box 1), doorgaans belast tegen 35,7% (vanaf 2026).

Een hotel dat een vergelijkbare omzet behaalt, kan daarentegen alle voorbelasting aftrekken en profiteert van onbeperkte beschikbaarheid gedurende het jaar, wat leidt tot een structureel verschil in fiscale behandeling.

Scenario:

- Verhuur: 30 nachten × € 100 = €3.000 bruto huuropbrengst
- Btw-tarief: 21% (vanaf 2026)
- Bedrijfskosten (schoonmaak, onderhoud, inrichting): €600
- Inkomstenbelasting: belast in box 1 (35,7%)

Vergelijking van belastingdruk:

Item	Incidentele particuliere verhuurder	Hotel
BTW-tarief	21% (via platform in rekening gebracht onder DSR)	21%
BTW-aftrek	✗ Geen	✓ Volledig
Bedrijfskosten	€ 600 (niet-aftrekbare BTW)	€ 600 (BTW volledig teruggevorderd)
Inkomsten-/vennootschapsbelastingtarief	35,7% (kader 1)	19% (vennootschapsbelasting)
Belastbare grondslag	€ 2.400	€ 1.879,34
Inkomsten-/vennootschapsbelasting	€857	€357,07
BTW-kosten	€ 126 (niet-invorderbaar)	€ 394,66 (netto te betalen)
Totale belastingdruk	€983 (32,8%)	€751,74 (25,1%)

Resultaat: De particuliere STR-aanbieder betaalt ongeveer € 231 meer belasting over dezelfde transactie, wat neerkomt op een effectieve belastingdruk die circa 31% hoger ligt dan bij een hotel. Bovendien moet de particuliere aanbieder dezelfde inkomsten ook aangeven voor de inkomstenbelasting, terwijl de verhuur beperkt is tot maximaal 30 dagen per jaar. Dit leidt tot een duidelijke fiscale asymmetrie en raakt het beginsel van BTW-neutraliteit, hoewel de verhuur incidenteel en kleinschalig van aard is.

Voorbeeld 2: Kleine B&B-gastheer – momenteel onder de regeling voor kleine bedrijven (KOR)

Een familiebedrijf met een jaaromzet van minder dan € 20.000 profiteert momenteel van de Kleineondernemersregeling (KOR), waardoor btw-verplichtingen komen te vervallen en de administratieve naleving wordt vereenvoudigd. Onder de voorgestelde Nederlandse implementatie van de DSR vervalt deze vrijstelling feitelijk en wordt de btw-afdracht via het platform afgedwongen.

Scenario:

- Jaarlijkse omzet: **€ 18.000 (180 nachten × € 100)**
- Bedrijfskosten: **€ 4.000**
- BTW-tarief: **21%**
- Belasting situatie B&B-exploitant: zelfstandige, inkomstenbelasting Box 1 (tarief 36,97%)

Vergelijking van belastingdruk:

Item	B&B-aanbieder	Hotel
BTW-tarief	21% (via DSR, KOR-vrijstelling vervalt)	21%
BTW-aftrek	✗ Geen	✓ Volledig
Voorbelasting	€840	€ 840 (terugvorderbaar)
Inkomsten-/vennootschapsbelastingtarief	36,97%	19%
Belastbare grondslag	€14.000	€ 10.876,03
Inkomsten-/vennootschapsbelasting	€ 5.175,80	€ 2.066,45
Totale belastingdruk	€ 6.015,80 (33,42%)	€ 4.350,42 (24,17%)

Resultaat: De kleine B&B-aanbieder betaalt ongeveer € 1.665 meer belasting over dezelfde jaaromzet, wat neerkomt op een circa 38% hogere effectieve belastingdruk dan een vergelijkbaar hotel. Het wegvallen van de KOR-vrijstelling en het niet kunnen terugvorderen van de voorbelasting drijft het effectieve belastingtarief boven de 33%, terwijl het hotel rond 24% blijft. Deze uitkomst staat haaks op het doel van de vereenvoudigingsregels voor het mkb in de EU (Richtlijn 2020/285) en leidt tot een onevenredige fiscale last voor micro-ondernemers, die de ruggengraat vormen van het lokale toerisme.

Samenvatting en implicaties

Type aanbieder	Totale belastingdruk	Effectief tarief	Relatie tot hotel
Hotel	€751,74-€4.350,42	~24–25%	N.v.t.

Type aanbieder	Totale belastingdruk	Effectief tarief	Relatie tot hotel
Incidentele particuliere verhuurder	€983	32,8%	+31%
B&B-aanbieder	€6.015,80	33,42%	+38%

Belangrijkste punten:

- Onder de DSR zouden particuliere STR-aanbieders en kleine B&B's ongeveer 30–40% meer belasting betalen dan hotels.
- Hotels profiteren van btw-terugvordering, lagere effectieve belastingtarieven en hebben geen restricties op het aantal verhuurdagen per jaar.
- Kleine STR-aanbieders worden dubbel belast (btw via DSR plus inkomstenbelasting), ervaren hogere nalevingskosten en opereren veelal binnen strikte gemeentelijke restricties.
- Dit leidt tot een structurele verstoring van de concurrentie, wat haaks staat op de beginselen van neutraliteit en proportionaliteit.

Deze voorbeelden laten zien dat een volledige implementatie van de DSR in Nederland zou resulteren in onevenredige belastingheffing, en daarmee ontmoediging van naleving en verstoring van marktwerking. Particuliere verhuurders en B&B's-aanbieders - het kleinst en meest gemeenschapsgerichte segment van het toeristische ecosysteem - zouden een onevenredig hoge fiscale en administratieve last dragen in vergelijking met hotels.

Aanbevelingen en de noodzaak van een op bewijs gebaseerde implementatiebenadering

De EHHA dringt er bij het Nederlandse Ministerie van Financiën op aan om de volledige en snelle implementatie van de DSR voor STR's zorgvuldig te heroverwegen. Een directe invoering zou onevenredige kosten opleveren voor kleine STR-aanbieders, online platforms en de overheid, terwijl de potentiële fiscale voordelen beperkt zijn. In plaats daarvan zou Nederland moeten streven naar een evenwichtige, datagedreven en proportionele aanpak die eerlijke concurrentie bevordert en tegelijkertijd innovatie en duurzaam toerisme ondersteunt.

Met het oog hierop beveelt de EHHA het Nederlandse Ministerie van Financiën aan om de volgende stappen te overwegen:

- **Uitvoeren van een uitgebreide en transparante effectbeoordeling:** voordat de DSR wordt ingevoerd, is het essentieel dat het ministerie een volledige, op feiten gebaseerde analyse uitvoert om bestaande onzekerheden weg te nemen, waaronder:
 - Hoe platforms btw-nummers kunnen verzamelen en verifiëren;
 - Hoeveel kleine aanbieders zich zouden moeten registreren voor btw, en hoeveel kleine aanbieders de KOR gebruiken;
 - Mogelijke wijzigingen in contractuele voorwaarden door platforms;

- De impact van de nieuwe regels op bedrijfsmodellen en kosten voor platforms, aanbieders en consumenten.

De effectbeoordeling zou daarnaast de administratieve lasten, nalevingseffecten en potentiële belastingopbrengsten moeten kwantificeren, en de bredere gevolgen voor het concurrentievermogen van de toeristische sector, regionale ontwikkeling en de Nederlandse horecasector evalueren.

- **Gebruik maken van DAC7- en STR-verordeninggegevens (Verordening (EU) 2024/1028):** deze datasets bieden betrouwbare, empirische inzichten in de omvang, structuur en nalevingsniveaus binnen de kortetermijnverhuurmarkt. Beslissingen over de DSR zouden gebaseerd moeten zijn op dit bewijs en niet op aannames over onderbelasting of vermeende marktverstoring.
- **Toepassen van een gedifferentieerde behandeling voor incidentele STR-aanbieders zoals ook beoogd voor kleinschalig personenvervoer:**
 - Particuliere hosts verhuren doorgaans slechts incidenteel, bijvoorbeeld tot 30 nachten per jaar (mogelijk teruggebracht tot 15) en met een maximum van vier gasten in Amsterdam;
 - Zowel incidentele STR-aanbieders als kleinschalig personenvervoer vallen al binnen bestaande transparantie- en rapportagekaders zoals DAC7.

Gezien deze strikte regulering kunnen STR's niet op gelijke voet concurreren met hotels, wat de noodzaak onderstreept van evenredige behandeling en vrijstellingsopties onder de DSR. Hoewel de DSR verplicht is binnen ViDA, biedt het lidstaten mogelijkheden om STR's vrij te stellen via de speciale regeling voor het midden- en kleinbedrijf (artikel 28a, lid 4) of via artikel 135(2)(aa) van de btw-richtlijn. Nederland kan dus een vergelijkbare gedifferentieerde behandeling toepassen zoals bij personenvervoer onder de huidige ViDA-implementatiewet, wat aantoont dat sectorspecifieke proportionaliteit zowel juridisch haalbaar is als strookt met de flexibiliteit van de richtlijn. Deze aanpak bevordert coherentie, eerlijkheid en administratieve efficiëntie binnen de platformeconomie. Nederland zou deze flexibiliteit ten volste moeten benutten, om te waarborgen dat kleinschalige STR-aanbieders geen onevenredige verplichtingen krijgen opgelegd, totdat uitgebreide beoordelingen van STR-gegevens en de potentiële effecten van de regeling zijn afgerond.

- **Uitstel van de toepassing van de DSR tot 1 januari 2030:** Het ViDA-kader staat lidstaten expliciet toe de toepassing van de DSR uit te stellen tot 1 januari 2030, op voorwaarde dat de omzetting naar nationale wetgeving uiterlijk 30 juni 2028 is afgerond. Een dergelijk uitstel biedt Nederland de mogelijkheid om grondige effectbeoordelingen uit te voeren en consultaties met belanghebbenden te voeren, waardoor de uiteindelijke implementatie zowel evenwichtig, proportioneel als goed onderbouwd is.

Door deze weloverwogen, op bewijs gebaseerde aanpak kan Nederland zowel voldoen aan de EU-verplichtingen als fiscale efficiëntie, administratieve proportionaliteit en de ondersteuning van lokale toeristische economieën waarborgen. Tegelijkertijd positioneert dit Nederland als een voorbeeld van een pragmatische, innovatiegerichte en datagedreven implementatie van btw-regelgeving binnen de EU.